

Og kunne det ikke lade sig gøre, var det bedre at flytte det dér hen, hvor peberet gror.

Men Egon Hansen henholdt sig til, at der under samtalerne med sognerådet undervejs var blevet givet tilsagn.

Han truede med en erstatningssag, hvis sognerådet ville stoppe byggemodningen. Og det var ikke lige det, man havde mest brug for i sognerådet.

Men man blev dog enige om i første omgang kun at lade det område, vi i dag kalder Storhøj, byggemodne.

Med hensyn til salg af parceller og disses byggemodning blev der dannet et slags triumvirat bestående af ejendomsmægler Egon Hansen, der var sælgeren, sagfører Hoppe Christensen, der var finansmanden, og rådgivende ingeniør Mose Mortensen, der stod for den tekniske side af sagen.

Blandt de første, der købte parceller, var to personer, Erik Bugge og H.E. Jørgensen, der begge var ansat på Det fysiske Institut ved Aarhus Universitet.

Det var naturligt, at de indgik i bestyrelsen for den grundejerforening, der skulle oprettes, og af hvilken der for alle parcelejere var obligatorisk medlemskab.

### **Salg af grunde**

Andre købere kom hurtigt til.

I 1963 kunne man i Aarhuus Stiftstidende se en annonce for salg af attraktive byggegrunde på et skrånende, sydvendt areal.

Det fik denne artikels forfatter til at reflektere på annoncen.

Og aldrig så snart havde man som potentiel køber kontaktet ejendomsmæglerfirmaet, før man fik besøg af en sælger, der havde kuglepennen klar, så der hurtigt, og uden at tiden skulle spildes, kunne skrives under på den stiplede linje. Sælgeren, der kunne sin metier, fortalte, at der ville komme forretninger i området. At det ikke ville gå sådan, kan vi der bor der, i dag prise os lykkelige over. Der blev også lovet parkbelysning på vejene. Den havde vi til gengæld gerne set etableret.